

JEVANSKÝ ZPRAVODAJ

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Milí čtenáři.

blíží se nám volby do obecního zastupitelstva a toto číslo Zpravodaje je posledním, které před nimi vychází. Redakční rada se spolu s obecním úřadem dohodla, že se v něm ale předvolební kampani vyhneme. Není to proto, že bychom nechtěli dát možnost kandidátům či sdružením se vyjádřit, ale proto, že už nejsme schopni všem zajistit stejný prostor a podmínky. Protože náš šéfredaktor také kandiduje, chopil jsem se v zájmu nestrannosti pro tentokrát úvodníku já, jakožto služebně i fakticky nejstarší člen redakční rady.

Chtěl bych vás poprosit, abyste svou volbu dobře zvážili a nepodlehli předvolební kampani. Myslím, že je důležité si uvědomit, že volby do místního zastupitelstva v Jevanech jsou úplně jinou věcí, než třeba volby do parlamentu nebo kraje. Na základní politické směřování státu, na přerozdělování hodnot či na osobní svobodu jednotlivce, má totiž obec pramalý vliv. Na této úrovni nemá tedy smysl uvažovat příliš světonázorově a už vůbec ne stranicky. Konec konců jako vždy nás poučí pohled do minulosti. Máme v Jevanech mnoho zkušeností s tím, že kandidáti se sami deklarují pravicově či levicově a pak se chovají opačně. Máme i zkušenost s volebním sdružením, které se hlásí k jedné politické straně a pak jeho členové a příznivci podporují prezidentského kandidáta z opačné strany. Známe i lidi co, to do krajských voleb zkoušejí za levici a do obecních za pravici.

Ponechme proto politické přesvědčení na parlamentní volby a do jevanského zastupitelstva volme osobnosti, které jsou ochotné a schopné pro obec něco udělat.

Využijme toho, že se dobře známe, že se setkáváme, že si můžeme otevřeně popovídat a udělejme si objektivní názor na to, kdo bude obci prospěšný. Opět se podívejme do minulosti a vzpomeňme si, kdo už co udělal ať jako občan nebo jako zastupitel. U dosavadních či někdejších zastupitelů si vzpomeňme, kdo z nich se jak osvědčil. Kdo aktivně pracoval, kdo nedělal nic, jen mluvil a koho jsme ani promluvit neslyšeli. Kdo si s lidmi povídal a kdo byl naopak arogantní a nepřístupný debatě. Kdo se jak stavěl k problémům, kdo měl odvahu říkat i nepříjemné věci a kdo zas byl alibista. Kdo se snažil lidi stmělovat a kdo byl v partě těch, co rozešvali půl obce. Kdo s obcí srostl a je tak zárukou, že proti jejím zájmům nikdy nepůjde a kdo si jen chtěl zhodnotit pozemky a zmizet.

O to, abyste využili toho, že se v Jevanech dobře známe, prosím ještě více než voliče, vás vážení kandidáti. Snažte se najít společné body a spolupracujte. Žádné sdružení nezíská všechny mandáty a chcete-li pro obec něco dělat a ne se hádat, musíte po volbách spolupracovat. Uvědomte si prosím, že nikdo není dokonalý a to, že se známe i z těch horších stránek berte jako výhodu a nezneužívejte ji. Buďte velkorysí, neztrácejte nadhled a smysl pro humor. Co má být, že o svém protikandidátovi víte, že si občas přihne? On zas ví, že vy občas sbíráte v cizím lese dříví. Pro Jevany je důležité, že pro ně oba chcete něco udělat. Respektujte se i se svými chybami a spojte síly proti užvaněným ambiciózním vykutálencům, které nikdo nezná, a proto si mvsíl, že jsou bez chyby.

Přeji kultivovanou předvolební kampaň, šťastnou volbu, a abych neporušil tradici našich úvodníků, tak se loučím s odcházejícím létem, přeji krásné babí léto a podzim.

Díky vám všem za přízeň, kterou našemu Zpravodaji projevujete, a těším se zas za čtvrt roku.

Rost'a Pačes Salátník

J.Z. vydává OBEC JEVANY. Černokostelecká 49
281 66. Jevany. IČO 00235423, Tel.321678177
email. jevany.zpravodaj@seznam.cz, šéfredaktor
Honza Palička, RR R. Pačes, P. Jachek
Registrováno na MK ČR E 19929. Náklad 500 ks.
Uzávěrka příštího čísla 8.11.2014. NEPODEPSANÉ
PŘÍSPĚVKY SE NEOTISKUJÍ. Za obsah článků
odpovídají jejich autoři.

JEVANSKÁ INFOLINKA

VÍCE NA STR. 2

Jevanská Infolinka je nová SMS služba OÚ Jevany a Jevanského Zpravodaje,

kteřá má za cíl poskytovat aktuální informace a postřehy od Vás občanů, formou SMS zpráv.

Pokud chcete aktuální informace **dostávat**, stačí na tel. číslo 778 06 60 70 odeslat SMS zprávu „JI“ a my si Vaše tel. číslo uložíme do seznamu, na který pak zprávy budeme posílat.

Pokud chcete aktuální informaci **oznámit** veřejnosti, stačí nám zprávu zaslat na tel. číslo 778 06 60 70 a my rozešleme tuto informaci všem registrovaným, kteří se přihlásili k odběru aktuálních informací.

JAKÉ ZPRÁVY OD VÁS OČEKÁVÁME ?

Pořádání kulturních a sportovních akcí, koncertů, výstav, ale i nalezení či ztráta domácích zvířat, dopravní info, informace z MŠ, zkrátka vše, o čem chcete aby se dozvěděla veřejnost. A jelikož se jedná o Jevanskou infolinku, zpráva by měla mít přínos především pro Jevanáky.

Služba jako taková je zdarma, za SMS zaslané na číslo Jevanské infolinky platíte dle Vašeho tarifu, příchozí zprávy neplatíte. ZAČÍNÁME 9.9.2014 !!!

778 06 60 70

BLÝSKÁ SE NA LEPŠÍ ČASY ?

Musím konstatovat, že ke konci července 2014 je okolí cest v Jevanech, tentokrát i v lesní části, upraveno. Je to poprvé za 5 let co jsem se do obce přihlásila k trvalému pobytu.

Jinak k odpovědi p. Lahody, že si kvůli lávce přes výpusť rybníku Ján stěžuji na nesprávném místě, musím podotknout, že jde o nedorozumění, nikdy jsem si na postup OÚ nestěžovala, pouze jsem se domáhala informací. Víím, že stavební řízení je plně v kompetenci stavebního úřadu v Kostelci nad Č.I. Zjistila jsem, že lávku vyrobil a na místo určení dopravil ŠLP Kostelec nad Č.I., teď se čeká na rozhodnutí, jak dál. Proces zdržuje pravděpodobně majitel pozemku, který si lávku nepřeje.

Jedno z aut naplněné staveništním odpadem stojící cca 1 rok před „Chatákem“ zmizelo a to pokládám za veliký úspěch, i když v samotné obci nadále zůstávají podobná auta již 3 roky odložená na veřejném prostranství a OÚ není schopen s tím nic udělat. Je to vlastně pobídka pro ostatní obyvatele - nepotřebné odložte na obecní pozemek.

Doporučení p. Kameníčka, abych případné dotazy směřovala přímo na OÚ Jevany, je sice možné, ale po mých zkušenostech, když oficiální cestou žádám informaci bezvýsledně již po druhé, nelogické. OÚ nekomunikuje. Navíc pokládám otázky, které zajímají větší okruh obyvatel a proto je vhodné umístit odpověď na stránkách Zpravodaje.

Dále bych chtěla poděkovat redakci Zpravodaje, že v minulém čísle uveřejnil můj adresu vč. telefonního kontaktu. To, co jsem z počátku považovala za diskriminaci (nikdy nebyly tyto údaje v minulosti zveřejňovány), se ukázalo v praxi jako výhoda. Tolik souhlasných telefonátů, které jsem po uveřejnění zaznamenala, mne jenom ujistilo, že nejsem na špatné cestě.

Ing. D. Černá

/Variace na sousedské téma/

„Poslouchejte to ticho!“ říkávala máma, když jsme po pracovním týdnu v Praze přijížděli na víkend do Jevan. Moc jsem tehdy nechápala, co se na tom tichu dá poslouchat, a dodnes si myslím, že ti, kdož nikdy nebydleli v paneláku, nevědí, o čem je řeč.

Některé betonové krabice sice vyrostly na tichém místě, ale jejich obyvatelé se naléhavě všudypřítomnosti všelikých zvuků neubrání. Počínaje nenápadným hučením digestoře, přes důraznější bouchání zastavujícího výtahu, až po řezavé skřípění vrtačky, když se soused rozhodne přebudovat panelákový byt k obrazu svému. Už vůbec nemluví o tom, co všechno musí vyslechnout o horkých letních nocích otevřeným oknem, když se v rozpáleném betonovém pekle nedá spát.

Dnes už vím, jaké zvuky ticha přijížděla poslouchat do Jevan moje máma. Osamělý výkřik kačeny nad rybníkem za letního soumraku, sólo na cirkulárku za slunných podzimních odpolední, ranní zakokrhání kohouta či divoké staccato psího štěkotu na návsi. Přestože už je to drahně let, jevanská symfonieta trvá v téměř nezměněné podobě. A když se zdvihne vítr a zaduje na píšťaly Voděradských bučin, celý les se rozezní majestátními varhanními tóny, které jako by pamatovaly věčnost.

Z příjemného snění jsem ale vytržena nájezdem sousedů. Jejich bezelstná radost z rajčat dozrávajících ve skleníku je neovladatelná. Očekávám, že po úvodním fortissimu ztlumí alespoň na forte. Jsem na omylu. Zjišťuji, že proces vaření brambor a jeho stádia jsou pro někoho natolik vzrušující záležitostí, že ani únik do nejdolejších částí mojí nemovitosti mě před nimi neuchrání. Rázem jako bych se ocitla na žižkovské pavlači, kde byty nižších kategorií obývají nájemníci odpovídajícího inteligenčního kvocientu. Zlatý panelák, říkám si. A jevanská symfonieta je u konce.

Jitka Zábřahová

MŠE NA ALDAŠÍNĚ

Pravidelné bohoslužby v kostele sv. Jiří na Aldašíně pokračují i na podzim a v zimě, každou druhou neděli v měsíci od 14 hodin.

PODĚKOVÁNÍ

Rádi plníme přání několika občanů, kteří nás žádali, abychom veřejně poděkovali vedení obce za uctění památky jejich předků, kteří zahynuli za první světové války. Za položení kytice, k léta opomíjenému památníku padlým spoluobčanům, které se uskutečnilo 28. července, v den stého výročí začátku první světové války, děkujeme zastupitelům, panu starostovi a panu Kameníčkovi iniciátorovi akce.

Desátým dílem dovršujeme druhou desítku pozoruhodných postav jevanské historie. V této pestré mozaice jsou zastoupeni lidé různých povolání, různých osudů a životních příběhů, kteří žili své příkladné životy v různých dobách. I v dnešním dílu představím dva úctyhodné pány, každého z úplně jiného prostředí a jiné doby. Pro příběh věhlasného lékaře profesora Vondráčka sáhnou do minulosti poměrně nedávné. Naopak páter Koliander, který se narodil o 200 let dříve než V. Vondráček, je postavou opravdu historickou, takže nám chybí i jeho portrét. Místo něho jsem si dovolil použít kresbu farářova erbu od kosteleckého historika a výtvarníka J. Filípka.

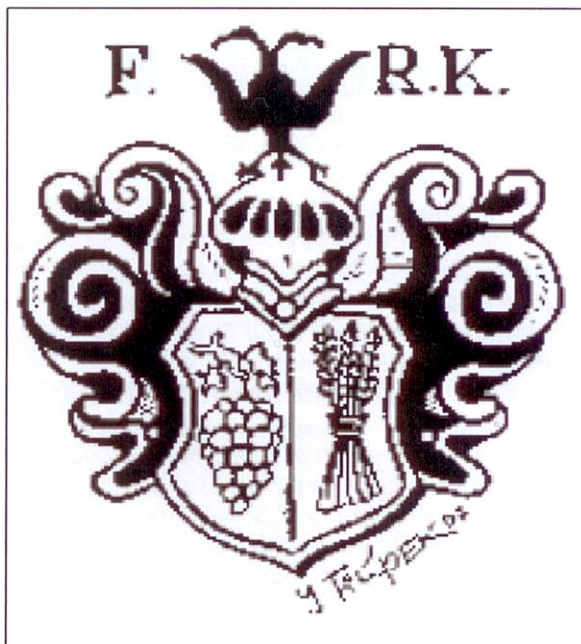
František Rafael Koliander

Narodil se 5. 11. 1695 v Praze a zemřel 19. 9. 1759 v Kostelci.

O černokosteleckém, tedy v té době vlastně konojedském a potažmo aldašinském faráři, doktoru bohosloví Františku Rafaelu Kolianderovi se historické dokumenty zmiňují jako o vynikajícím kazateli, člověku moudrém a vzdělaném s vybraným chováním. Velmi vzorně se staral o svou rozsáhlou farnost jak z hlediska duchovního tak hospodářského. Údajně on byl důvěrníkem a rádcem kněžny Marie Terezie Savojské z Liechtensteina v jejích lidumilných aktivitách a také v obnovování kostelů a památek obecně. Právě on byl farářem v době barokní přestavby Aldašína. Také se často uvádí, že zrušení poddanství pro městečka Kostelec a Skalici provedla kněžna na jeho popud.

Mimo jeho zásluhy je velikou zajímavostí také jeho původ, který sám popsal ve farní pamětní knize Liber memorabilium. Po léta si nikdo tohoto latinského textu nepovšiml, a když byl dávno po farářově smrti objeven, způsobil velkou vlnu zájmu. Koliander v něm píše, že je přímým potomkem Montezumy II. Tento aztécký císař byl prakticky posledním vládcem své jihoamerické říše, než ji Cortesovi vojáci rozvrátili a území ovládli. Koliander uvádí, že Montezumu a celou jeho rodinu až na jediného syna Španělé vyvraždili. Malý Ahumad se před masakrem ukryl v liliovém háji, kde ho ale Španělé později našli. Nezabili ho však, ale poslali králi do Evropy jako dar a symbol ovládnutí říše. Chlapec byl pokřtěn a pojmenován podle místa zajetí Liliander.

Dostalo se mu vzdělání, stal se španělským grandem a oženil se. Jedna větev jeho potomků se dostala až do Prahy a z této větve, se zkomoleným jménem Koliander, páter pocházel.

Prof. Vladimír Vondráček

Narodil se 23. února 1895 v Praze a zemřel 10. května 1978 také v Praze

Ve své době velmi populární přední český psychiatr Prof. MUDr. Vladimír Vondráček, DrSc. je autorem více než 200 odborných i populárních publikací a několika dělů paměti. Zabýval se snad všemi podoborými své profese. Někdy je dokonce považován za zakladatele moderních oborů české lékařské psychologie, psychiatrie, psychiatrické sexuologie, psychofarmakologie a dokonce dietetiky. Usiloval i o pomoc duševně nemocným v běžném životě a snažil se psychiatrii a nemocné odděmonizovat a obor popularizovat.

Do Jevan jezdil dlouhá léta, od první republiky až do padesátých let dvacátého století. Rodiče jeho manželky, Drahorádovi, vlastnili dnešní Svobodovu vilu, kterou koupili od Gabriely Preissové těsně po konci první světové války. Zejména ve svých memoárových knihách Lékař vzpomíná, Lékař dále vzpomíná a Konec vzpomínání se Dr. Vondráček často zmiňuje o Jevanech. I když některá jeho tvrzení jsou nepřesná, jsou jeho vzpomínky na Jevany první republiky milým a vtipným dokumentem doby. Humor a vtip se u pana profesora snoubily s moudrostí a učeností.

„Pravdomluvnost, poctivost a spravedlnost tvoří minimum mravnosti. Svoboda a zdraví jsou minimem spokojenosti. Lépe je však být mírně churav a šťasten, než být zdravý jako řípa a nešťastný“.

Některé jeho výroky jsou opravdu skvělými aforizmy. Například: „Lidé často žijí v dojemné důvěře, že když vedou spořádaný život, pokrač. str. 4

dokončení ze str. 4 nemohou onemocnět. Tak spravedlivá bohužel příroda není.“ Nebo: „Co je „normální“? Kdyby mi někdo řekl, že jsem normální, urazil by mne!“. Nebo: „Někteří lékaři slouží lidem, někteří lidu, někteří lidstvu, někteří člověku. Já se dám léčit raději od těch posledně jmenovaných“.

Ač o sobě vždy tvrdil, že nesportuje, pouze se jde občas projít na pohřeb některého ze svých přátel, kteří pravidelně sportovali, nebo je jede navštívit do nemocnice, kde leží s nohou v sádře, v Jevanech se sportovním aktivitám nebránil. Velmi rád vyrážel na výlety do Voděráku a to pěšky nebo na koni. Jevanští pamětníci také vzpomínají na nepřehlédnutelnou postavu dlouhána s bradkou a doutníkem, nikoli plavajícího ale kráčejího, rybníkem. Jeho vysoká postava a dlouhé nohy mu umožnily přejít za Vrabcovi Jevaňák až k lesu a zpět a svůj doutník pohodlně dokouřit. Říkalo se, že snad ani plavat neumí. Tomu, že se do věčně stojatých vod našeho rybníka asi nikdy nepotopil, nasvědčuje i jeho popis Jevaňáku jako nebezpečného, se silnými spodními proudy.

R.Pačes-Salátník květen 2014

Kapitoly z jevanské historie 15. Zajímavá technická díla a objekty.

Na rozdíl od minulých kapitol, kdy jsme připomínali objekty zaniklé, se dnes seznámíme s několika dosud stojícími objekty. Jedná se o technické stavby, o jejichž zajímavosti či dokonce jedinečnosti se mnoho neví.

Nejprve ale doplníme a opravíme některé údaje k zaniklým objektům z minulých vydání. Teprve před pár týdny se mi totiž dostaly do rukou další nesmírně zajímavé dokumenty a záznamy z pozůstalosti pana řídícího Čekala, dlouholetého kronikáře, které nám dávají úplně nové informace a upřesňují dosud známé údaje například o obecní váze, benzinové pumpě, vodárně a podobně.

Úvodem moc děkuji manželům Čekalovým, že mně tyto cenné kronikářské záznamy poskytli a rád je hned tlumočím vám, milí čtenáři.

V minulém čísle jsem psal, že starou obecní váhu představělo v padesátých létech minulého století JZD. Nebyla to ale ta hlavní přestavba, nýbrž pouze oprava a úprava nájezdové plochy. Záznamy pana Čekala z roku 1935 dokládají, že hlavní přestavba váhy proběhla právě v tomto roce a investorem byla obec, která také řídila a prováděla stavební práce. Vážný mechanismus instalovala firma Lešák z Kolína za více než 12.000,- Kč. Poplatek za vážení pak činil 3 až 5 korun. Není jasné, podle čeho byla výše poplatku určována. Zdá se, že podle toho, zda byl vážený domácí nebo přespolní, možná ale podle hmotnosti nákladu.

Z roku 1935 je také záznam o benzinové pumpě, která byla tehdy posunuta blíže k silnici. Při té příležitosti podepsala obec novou smlouvu s majitelem pumpy firmou Vacuum Oil Company. Roční nájemné z obecního pozemku v ní bylo stanoveno na 300,-Kč.

Roky 1934, 35 a 36 byly roky, kdy se tehdejší Československo dostávalo z tzv. Velké hospodářské krize. Přesně tomu odpovídala i situace v Jevanech. Za pomoci různých sbírek, družstevních, obecních i soukromých peněz, státních příspěvků v zájmu zaměstnanosti a podobných zdrojů se podařilo realizovat některé velké stavby. Jednou z nich byla také oprava kostela a rozšíření hřbitova, o kterém se ale zmíníme někdy příště v připravovaném článku o hřbitově.

Největší stavbou těchto let byl jevanský vodovod. Nestavěla ho sice obec, ale nad stavbou převzala takzvaný protektorát.

Jednak to umožňovalo čerpat státní příspěvek ke mzdám stavebních dělníků, jednak byla obec vlastníkem některých dotčených pozemků a také prostředníkem k jednání s dalšími majiteli a správci, včetně například obce Černé Voděrady, na jejichž katastru byla umístěna vodárna za Janem. Stavebníkem vodovodu bylo Vodovodní družstvo složené převážně z majitelů vil a pozemků v Dubině, a proto byl realizován pouze tam. Družstvo vedl Dr. Starý z vily naproti vodojemu a Dr. Fiala také majitel vily v Dubině. Rozpočet celé akce se blížil půl milionu korun. Vodárenská zařízení za více než 200.000,- Kč dodávala pražská firma Pštros. Stavební práce za necelých 200.000,-Kč prováděla firma Lanna ASS, která vznikla fúzí slavné Lannovy firmy s firmou Řehák a Nejedlý. Železobetonový věžový vodojem, který postavila, slouží dodnes a je funkčně i designově velmi zdařilým dílem, hodným nejenom pozornosti, ale také ochrany. Je to dnes už jedna z cenných technických a architektonických jevanských památek. Autora se mi dosud nepodařilo vypátrat, ale je pravděpodobné, že to byl některý ze slavných architektů té doby.

pokrač str. 5

Kapitoly z jevanské historie 15. Zajímavá technická díla a objekty.

dokončení ze str. 4 Vodovod jako celek byl velkou stavbou, vedenou stavbyvedoucími firmy Lanna a zaměstnávající na 200 lidí, převážně z Jevan a Jevanska. Pracovalo se na dvě směny, a to od 5 do 13 hodin a od 13 do 21 hodin. Přestože zájem o práci byl veliký, firmy toho nezneužívaly a nabízely běžné mzdy. Kopáč měl hodinovou mzdu 3,80 Kč, zedník a tesař 4,50 Kč, zámečník a montér 5,- Kč. Nejméně placené byly pomocné práce u kopáčů, zedníků a betonářů za 3 koruny a 20 haléřů. Polír naopak měl 6 korun na hodinu, ale tuto práci vykonávali především zaměstnanci firmy Lanna. Z jevanských na ni byli najímáni jen nejlepší zedniční mistři.

Další zajímavou stavbou ze třicátých let jsou chladírny, které na Dubince postavil velkoobchodník Minařík. Málokdo asi ví, že to byly první chladírny s řízenou atmosférou v Československu.

foto archiv Ferusovi

Pan Minařík obchodoval mimo jiné také s tuzemským i cizokrajným ovocem a hodlal na něj postavit nějaké sklady. Dostaly se k němu nejnovější výsledky vědeckých experimentů o příznivém vlivu oxidu uhličitého na životnost plodin, které po roce 1929 publikovali Angličané Kidd a West. Karel Minařík se rozhodl, že nechá postavit moderní chladírny podle těchto výsledků. Jednalo se v podstatě o tepelně izolované a klimatizované prostory, do kterých bylo možné vpouštět CO₂. Tento typ skladů se pak budoval v celé republice, ovšem Minaříkovy jevanské chladírny byly skutečně první. Byla to netradiční stavba i z hlediska konstrukce, provádění a technologických postupů. Betonový strop má rozpětí 10 m a obvodové zdi tloušťku téměř 900 mm. V tloušťce 600 mm se obvodové zdivo provedlo z kamene, ke kterému se z

z vnitřní strany provedla 100 mm tlustá omítaná přízdívka dutou cihlou. Stěny, strop i podlaha se pak natřely asfaltovým nátěrem a obložily 120 mm tlustými korkovými panely. Vše se pak znovu omítló 1 palec (cca 2,5 cm) tlustou betonovou hlazenou omítkou. Zednické práce provádělo pod vedením jednoho z nejlepších jevanských zednických mistrů pana Františka Malíka celkem 11 zedníků, 3 kameníci a 18 přidavačů. Dále stavba zaměstnala tesaře, pokrývače a na instalacích a technologiích pak další až desítky řemeslníků a montérů.

Chladírny sloužily svému účelu ještě mnoho let po vyvlastnění, kdy je obhospodařoval podnik Ovoce Zelenina.

R. Pačes - Salátník

Stavebně historický průzkum Aldašina

Možná se v Jevanech ani moc neví o tom, jaký je o náš Aldašínský kostel zájem a jaký poměrně čilý návštěvnícký ruch v tomto, na první pohled tak poklidném až zapomenutém, objektu panuje. Pro širokou veřejnost otvíráme kostel vždy druhou neděli v měsíci, kdy je mše, ale to se přijde mimo farníků podívat jen pár náhodných kolemjdoucích turistů. Mnohem více různých zajímavých návštěv přijímám jaksí po dohodě. Přichází sem třeba poutníci, například z rozdělovské farnosti, kde působil biskup Lebeda, nebo ze střešovické farnosti, kde mají v péči náš zvon. Chodí sem ale také archeologové, historici a odborníci s podobných oborů. Jednou takovou zajímavou návštěvou byla paní Ing. arch. Hauserová CSc. se svými studenty. Paní architektka učí stavebně historický průzkum, a protože Aldašín velmi dobře zná, přišla na něm studentům demonstrovat jeho vývoj z hlediska stavebně historického. Rád jsem ji zavedl i k místu, které zatím neznala, tedy do meziprostoru nad sakristií. Průzkum, který tam se studenty provedla, přinesl řadu nových informací a vznikl z něho také první model možné podoby původního gotického kostela. Autorem tohoto modelu je pan Martin Stočes, jeden z účastníků onoho průzkumu. Požádal jsem ho, zda by nám do Zpravodaje nenapsal článek a neposkytl obrázek možné podoby kostela. Rád přijal a tak vám dnes můžeme přinést první část jeho článku. Děkuji mu za to R. Pačes - (kostelník)

Na Fakultě architektury ČVUT se v rámci grantového programu zabýváme otázkou proměny krajiny. Pro svoje zkoumání jsme si vybrali krajinu na Jevansku a Čemokostecku. Důvodem k tomu nebyla pouze krása zdejší přírody, ale hlavně zachovalost historických stop, které jsou zde velmi patrné. Součástí této scenérie je i malebný jevanský kostel v Aldašíně nacházející se v lese. Tato stavba, kterou jistě velmi dobře znáte, nejeví na první pohled známky výjimečnosti. Může se zdát, že v tak malém kostelíku, kterým prošla již řada badatelů, se nenajde již

nic nového, nepoznaného. Údajů o této stavbě najdeme velmi mnoho jak v knihách, tak na internetu. Tyto zprávy se ale opakují a točí v kruhu. Pokusili jsme se toto poznání překročit a najít nová ještě nepoznaná tajemství, která se v této stavbě ve středu Čech v 21. století ještě mohou ukrývat. Naše pátrání jsme zahájili obhlídkou okolí stavby, v místech, kde se nacházela dnes již zaniklá vesnice Aldašín. Tato vesnice zanikla za třicetileté války, podobně jako mnoho jiných vesnic v okolí. Odtud jsme se přesunuli k samotnému kostelu, který byl stavěn mezi léty 1694 - 1772. Již na první pohled nás upoutal jeho nepravidelný půdorys, umně skrytý jednoduše rozčleněnou barokní fasádou. "Proč by stavbu stavěli křivě?" S touto otázkou jsme se přes vstupní podvěží, skrz lomený portál dostali do lodi kostela. Tento vstup nás velmi zaujal. Lomený oblouk je typický prvek gotických staveb, nikoli barokních (pokud nepočítáme barokní gotiku Jana Blažeje Santiniho).

V lodi kostela vzbudil naše podezření tvar celého prostoru. Z venku má loď křivý, ale přesto obdélný půdorys s věží v čele a sakristií ze strany. Uvnitř ale sakristie zasahuje do lodi. Bedlivě jsme si prohlédli celý prostor lodi s plochým stropem a vítězným obloukem oddávajícím presbytář od lodi. Naše kroky dále směřovaly do sakristie. Vešli jsme do menší nízké obdélné místnosti, ale ani zde se nenacházely žádné stopy po vnější obvodové zdi lodi, která by tu měla být a nejspíše se musela nacházet někde nad našimi hlavami.

Rostla v nás zvědavost i chuť přijít této záhadě na kloub a proto jsme se vypravili na půdu kostela. Vyšli jsme ven a vydali se po úzkém schodišti, umístěném z boku věže. Cestou nahoru jsme ještě navštívili kruchtu, která zde byla postavena na počátku dvacátého století. Dá se ale předpokládat, že nahradila starší, barokní. Z patra věže odkud se vstupuje na kruchtu, dále pokračuje dřevěné schodiště. Při jeho zdolávání nás zaujala barokní malba na štítové zdi kostela. Takto krásnou iluzivní niku by jistě nikdo nekreslil do prostoru věže. Ta musela v době své slávy zdobit hlavní vstup do kostela. A opravdu, věž, i když stále ve stylu barokním, byla přistavěna až později, nejspíše v roce 1777.

Nyní jsme již vystoupali po schodišti, prošli úzkým otvorem v kamenné štítové stěně a ocitli jsme se nad lodí kostela. Je to místo kam se běžný návštěvník nedostane. Obklopila nás vůně prachu a dřeva, která se dá najít jen na půdách starých staveb. Abychom se dostali přímo na strop lodi, bylo nutné ještě sejít 6 dřevěných schůdků. Po sestoupení nás čekalo první velké překvapení. Na štítové stěně, pod otvorem, kterým jsme přišli, na nás vykouklo kulaté pískovcové ostění okna. Při bližším prozkoumání jsme si všimli, že jsou v rámu patrné stopy po ulomených kružbách. Nebylo sporu, že se jedná o zazděné velmi zdobné gotické okno. Nacházeli se zde gotické okno, musí být středověká také stěna, ve které je umístěno. Navíc se v přízemí na této stěně nachází již zmíněný gotický portál. Jeho osové umístění bylo u podobných staveb spíše výjimkou, proto sem byl pravděpodobně umístěn dodatečně. Pokud je zde jedna středověká stěna, mohly by zde být i další. Nabízí se ovšem otázka, kam se kulaté okno dívalo. Není úplně obvyklé, aby takové krásné, jistě drahé okno osvětlovalo prostor krovu. Na druhou stranu je umístěno asi metr nad současným stropem lodi. To by znamenalo, že předchůdce barokního kostela by musel mít o metr vyšší strop. Nebo se zde mohla nacházet falešná (dřevěná) klenba. Na stěnách v okolí okénka jsme ale nenašli žádné stopy omítek, které by jistě v interiéru kostela byly. Tuto záhadu si Aldašínský kostel zatím ponechá jen pro sebe.

Vydali jsme se dále skrz krov až nad tajemnou sakristii. Zde nás čekalo překvapení. Našli jsme zde dvě zdi vedoucí rovnoběžně vedle sebe, zhruba půl metru od sebe. Jedna tvoří dělicí stěnu mezi lodí a sakristií. Druhá, vynesená obloukem nad stropem sakristie, slouží jako vnější obvodová zeď, na které je umístěna část krovu. Mezi těmito zdmi se nachází šachta vedoucí až někde do tmy pod námi. Tam jsme se spustili po přistaveném žebříku. Část z nás vyzbrojena baterkami postupně sešplhala zhruba 5 metrů až na dno šachty. Zde jsme se ocitli v malém prostoru, jehož podlaha byla stropem sakristie. Místnost ohraničovala střeška sakristie a tři stěny obvodové zdi lodi kostela. Jedna stěna vede přes celou délku sakristie, dvě kratší vytváří výběžek sakristie do lodi. Nad našimi hlavami byl oblouk nesoucí obvodovou zeď barokní stavby. Na dvou krátkých zdech jsme našli otisk části valené klenby. V tomto místě se tudíž dříve nacházel klenutý strop. Toto zastropení, které je trvanlivé, odolné proti ohni i proti vloupání nejspíše zastřešovalo dřívější sakristii. Při porovnání s podobnými stavbami v okolí, jsme došli k závěru, že se na tomto místě nejspíše nacházela věž, která měla klenutou sakristii a horní zvonové dřevěné patro. Podobně jak je to například v kostele ve Skramníkách u Klučova. Čas se nachýlil a museli jsme se vydat na cestu domů, přesto jsme určitě neobjevili všechna tajemství této stavby. Prolezli jsme zpět skrz krov do věže a sešplhali na zem. Ještě jednou jsme si prošli okolí stavby. Jaká se zde asi musela nacházet vesnice, když si mohla dovolit postavit si kamenný, na tu dobu nákladný kostel? Odpověď na tuto otázku leží vepsána v krajině a čeká na pozorné badatele, kteří správně přečtou její stopy.

Vážený a milý čtenáři. V minulém dílu jsme skončili naši pouť historií Jevanského fotbalu prvním vítězstvím na našem turnaji v roce 1977, ale hlavně, už konečně, na vlastním hřišti. Byť syrovém, čerstvém, ale na našem. Jako kabiny nám sloužily mobilní buňky, postavené v prostoru dnešního hřiště na volejbal a nohejbal, sprchy obstaral venkovní žlab, přivezený, snad z nějakých umývárén z kasáren, který „zápasová služba“ naplnila vodou, donesenou přes ulici a plot ze studny od Součků. Mimochodem, „kabina hostů“ dodnes slouží, pochopitelně velmi repasována, jako nynější občerstvení = kiosek. A ve své době byl nejlepší „putykou“ na hřišti“ v tomto okrese.

Co se výsledků týče, sezóny 77/78 a 78/79 byly herně a i výsledkově podivné, jak už to ve IV. třídě bývá. Jeden týden jsme byli biți, až skoro ostudně, další zápas jsme soupeře převálcovali. Drželi jsme se v horní polovině tabulky a panovala jakási spokojenost. Myslím, že nejlépe to vystihne následující pasáž našeho vyprávění.

Trenérem byl, od 1.8.76 Ing. Chromý. O jeho dvouletém působení sepsal úvahu pan Kameníček v kronice, kterou již čtyřicet let pilně vede. Cituji: „Hledání optimální sestavy ve Struhařově (1.8.76) dopadlo 2-5 v náš neprospěch. Toto hledání prakticky ještě neskončilo a Jevany mají za tu dobu poněkud rozpačitou bilanci. 23 – 17 – 24. Nejčastější a nejdiskutovanější zhodnocení trenéra, „JE TO DOBRÝ“, bývá vyřčeno o každém poločase, většinou bez ohledu na výsledek. Oprávněnost této věty však dokazuje kladné skóre – 135:132.“

Velmi výraznou postavou pro Jevanský fotbal byl v tomto období pan Jiří Kardaš, bývalý ligový a mezinárodní rozhodčí.

Kromě toho, že při neúčasti delegovaného rozhodčího, odpískal „jako laik“ mnoho zápasů, dokázal nám sjednat mnoho zajímavých soupeřů pro přátelské zápasy. Explosit Mánes, mužstvo složené z umělců, bylo na návštěvě v Jevanech několikrát.

Nejdříve jako soupeř A mužstva, později jako sparingpartner „starší gardy“. Dále, ligový dorost Sparty Praha ČKD nás porazil 4-0, hrál za něj např. Ivan Hašek. Později výběr, tehdy univerzitní ligy USA, ale o tom až za chvíli.

Jiří byl na hřišti jako rozhodčí velmi svérázný. Většinou, jako domácí sudí, malinko přispíkával soupeři, aby ho nenaštval.

Neopouštěl středový kruh, a i když měl na každém oku několik - hodně - dioptrií, vždy se dokázal protestu proti jeho verdiktu jednoduše ohradit: „Vole, já toho odpískal tolik, že vím, co se tam stalo, tak mi do toho nekecej!“ V roce 1986 jsme měli na postup, chybělo nám sedm bodů ze čtyř zápasů. Vedli jsme se Lstiboří dvacet minut před koncem 15:1 a Jirka mně dal červenou kartu za naprosto banální faul, a to se slovy: „Jdi pryč, ať to nevypadá tak blbě.“ Tento zápas jsme dovedli k vítězství 18-1, ale Kozojedy vznesly na „Svazu“ protest, že to není možné, aby někdo takto vyhrál, zejména 15-0 za druhý poločas (za Lstiboř chytal řidič autobusu). A rozhodčím byl domácí „laik“ (ligový, mezinárodní). V podstatě jsme se prali o postup právě s Kozojedy, jenže jsme další zápas prohráli s Rostoklaty doma 1-2, a to dvěma vlastními góly (Švejda J., Čechrák J.). Náhradní zápas se Lstiboří jsme potom vyhráli 9-0, ale to už písal delegovaný sudí (ráno písal někde na pastvě), za týden ve Štolmíři 9-1. Postoupily Kozojedy, jaká náhoda.

V roce 1979 jsme v tabulce soutěže skončili čtvrtí a v létě podruhé vyhráli domácí turnaj. Důležitým mezníkem bylo založení žákovského mužstva, které vedli pánové Mirek Fabián a Jarda Pačes-Kocián. Bylo složeno z poměrně silných ročníků „Jevaráků“ 1966-69 a během dvou sezón se postupně probíjovávalo tabulkou až na skoro postupová místa.

Když jsme v roce 78 od trenéra Havránka dostali starší repre dresy a odpárali z nich státní znak, dávali jsme ho žákům na památku. Například Dan Hůlka si ho vysloužil jako brankář, za jeden poločas. V brance měl louži, do které se mu nechtělo skákat, tak dostal za poločas osm gólů. Tím skončila jeho fotbalová kariéra, chytat by se možná naučil, ale hlasitě dirigovat obranu neuměl. Jeho slabý hlásek se opravdu nehodí ku ničemu jinému než ku zpívání.

„lvíčka“ vysloužil zmateného pobí- aniž by míč jenom potkal. Chlubí se třeba se bude ku ničemu jinému než ku zpívání. Pavel Šebek si za dvacet minut hání po hřišti, viděl, natož ho lvíčkem i dnes, chlubit i zítra.

Tato fotografie je z roku 1982. Z levé strany: P.Jachek Z.Kubašta, P.Kubašta, J.Jírec, J.Větrovec, J.Čížek, T.Vaněk, T.Stehlík, M.Žalud, M.Pačes, L.Gruber. Před nimi petr Pačes. Z tohoto týmu se za osm let stal velmi silný dorostenecký tým a základ A mužstva let devadesátých.

STŘÍPKY Z HISTORIE JEVANSKÉHO FOTBALU - část 2.

Ale vraťme se k týmu dospělých. V letech 1980-1984 jsme se opět potáceli mezi čtvrtým a pátým místem. Sice jsme v roce 1981 a 83 vyhráli Jevanský turnaj, ale to v úsilí získat soutěž vyšší bylo málo. V této době bylo, pro Jevanský fotbal prioritní utvořit kvalitní zázemí. Dodnes obdivuji entuziasmus a lásku k týmu Pavla a Jardy Švejdvých, kteří byli hlavními iniciátory veškerého dění, které se týkalo fungování nejen sportovní stránky klubu, ale i veškerých, potřebných a mimosportovních nutností, aby si pár vesnických kluků mohlo „začutat“ pralesní ligu.

Začátkem roku 1984 se podařilo MNV sehnat a získat finanční prostředky na stavbu nových kabin. Pan Vykoukal, předseda MNV, a pan ing. Kalina dokázali finančně a materiálně zajistit, abychom už nemuseli přebývat ve starých buňkách. Veškeré přípravné práce, a později, po stavbě dodavatelem celého domu, dokončovací a hlavně kompletační práce na tomto díle byly už jen starostí hráčů a spousty fandů a příznivců.

Sezónu 85/86 jsme od jara hráli už v kulturním prostředí. A začaly práce na oplocení, kultivace stráně nad hřištěm a na diváckém zázemí. Jarda Švejda vždy vymyslel „pitomost“, že je nezbytně nutné udělat „to a něco dalšího“, takže se nás na hřišti sešlo čtyřicet a „to a něco dalšího“ se zrealizovalo. Vždy materiálně a organizačně úžasně zajištěno. Žlaby pod strání, vlastní studna, abychom měli dostatek vody, kanalizace z kabin atd.

Když už jsem se výše zmiňoval o přínosu Jirky Kardaše. FC Orange Seahorse, se kterým nám sjednal v roce 1987 přátelský zápas (0-4 v suchých tričkách), byl celorepublikový tahák a trhák. Z tohoto universitního mužstva se na MS v Itálii v roce 1990 objevili čtyři hráči a trenér, David Irby.

Sezónu 1987/88 jsme začali úžasně. Ve Žďánčicích 1-7, v Břežanech II 0-2, Kouřim „B“ 2-1, Tuklaty „B“ 8-0, v Tuchorazi 1-2, Tismice 2-1, v H. Krutě 3-11 (to byla odplata za první zápas Jevan), v Přistoupimí 0-5. Druhé místo, o bod za Kostelcem n.Č.1 bylo povzbudivé. Mužstvo se rozrostlo o velmi kvalitní a zkušené hráče: Bahník, ing. Krycnar, Šafra, novou mízu získal Venda Novák, mládí v podobě Honzy Lahody, stálice R. Malkovský a J.Švejda. Podzimní skóre 40-11 bylo velkým příslibem a očekáváním. Při výhře se Žďánčicemi 5-0, cituji kroniku: „se nástupem Hopova syna Lahodovi splnil sen, hrát vedle stejného mladého borce, jako je sám. Hopovi bojovnost nechyběla, teď ještě fotbal.“

Jaro se neslo v podobném duchu, v Kostelci 1-2, v Kouřimí 1-3, v Tuklatech 1-6, Tuchoraz 4-2, v Tismicích 1-5, H. Krutý 11-0 (to pan Bahník nedával oproti podzimu vlastní góly a nevyráběl penalty), v Kozojedech 0-1 a postup byl zpečetěn doma s Přistoupimí 3-1. Pan Rybář, trenér, sice velmi našťaval Ládu Vykoukala-nejlepšího střelce Jevan-když ho pět minut před oslavným koncem postupu vystřídal a nenechal ho užít si ovace, ale byli jsme konečně z pralesní ligy v lize lesní.

Foto postupového týmu se nedochovalo, tak jenom malou glosu: V kronice byli během postupového ročníku označováni panem Kameníčkem vždy největší lemplové zápasu. P.Švejda, ing. Krycnar, V. Novák, Lahoda, L. Vykoukal, Cibulák. Tabulka střelců vždy byla. P.Švejda, ing. Krycnar, V. Novák, Lahoda, L. Vykoukal, Cibulák. V různém pořadí.

Ing. Pavel Soukup - Cibulák

HISTORICKÝ ÚSPĚCH NAŠICH VLČAT

Světluškami a vlčaty se nazývají skautky a skauti ve věku mezi 6–10 lety. Závody těchto mladých skautských nadějí se konají každé dva roky. V letošním roce proběhlo základní kolo ZVAS (Závody Vlčat A Světlušek) okresu Kolín v dubnu v Plaňanech. Zúčastnily se mj. i dvě družiny světlušek a dvě „šestky“ vlčat ze skautského střediska Datel z Kostelce nad Černými lesy. Na úrovni okresu soutěžili kluci i děvčata spolu, ve stejných disciplínách. Do vyššího kola ale postupovala samostatně děvčata i chlapci. Krajská kola se pak již konala odděleně.

V Plaňanech se z našich družin umístila nejlépe Zelená šestka, která skončila na třetím místě a postoupila do Krajského kola.

Nejlepší vlčata z celého Středočeského kraje se sešla v Benátkách nad Jizerou v sobotu 7. 6. 2014. Z celkového počtu 25 soutěžních družin ze Středočeského kraje se Zelená šestka umístila na fantastickém 3. místě! Je to historický úspěch – podobný vítězství černokosteleckých skautů v župním kole Svojsíkova závodu (obdobné závody pro starší skauty) v roce 1946.

Blahopřejeme vlčatům ze Zelené šestky a přejeme jim i ostatním vlčatům a světluškám další úspěchy.

Karel Michali – Orel
Vůdce smečky vlčat

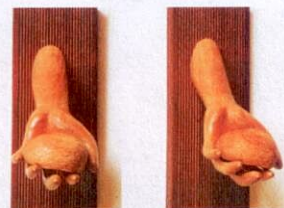
Foto: Zelená šestka při plnění úkolu na ZVAS 2014 v Benátkách nad Jizerou. Zprava: Janek Kužel – Lišák (Jevany), Vítek Vacek – Tuleň (Mukařov), Jakub Ferus – Ježek (Jevany), Adam Kočí – Delfin (Jevany), Marek Pačes (Dobruška), Benjamin Vasyka – Lev (Kostelec n. Č. lesy), Marek Mokroluský – Vydrýsek (Mukařov – Srbín).

MUZEUM HRNČÍŘSTVÍ
nám. Smiřických 41, Kostelec n.Č.1.

VÁS ZVE NA VÝSTAVU

PETR KAMENÍČEK

ŘEZBY

VÝSTAVA BUDE ZAHÁJENA 6. ZÁŘÍ 2014 V 15⁰⁰ HOD.
VÝSTAVA POTRVÁ DO 26. ŘÍJNA 2014

OTEVÍRACÍ DOBA: ČT, PÁ, SO, NE 10⁰⁰ - 12⁰⁰ - 13⁰⁰ - 17⁰⁰

Jevanský Zpravodaj 9-2014

Poklad Smiřických možná shořel u Šembery

Ta údajná hromada cenností, kterou v černokosteleckém zámku zanechala Markéta Saloména, když po bitvě na Bílé hoře utíkala do emigrace, je jednou z velkých legend našeho okolí. Ostatně, byl ten poklad nebo nebyl? Není důvod nevěřit, smiřický majetek, k němuž Kostelec náležel, byl v předbělohorské době největší, jaký tehdy šlechtickému rodu patřil. Jistě, tvořily ho především pozemky a budovy, ale taky věci, které se zakopat dají.

Důvod, proč Markéta Saloména, rozená Smiřická a provdaná Slavatová, musela svoje mocné dědictví opustit, byl jasný: patřila k okruhu dvorních dam „zimní královny“ Alžběty. Odvezla v kočárech, jimiž odhrčela kamsi do slezské Vratislavi a dál do Haagu, i zmíněný poklad? Těžko říct. V čase osudové bitvy zřejmě pobývala na svém náchodském zámku a do Kostelce se před útekem už nevrátila. Zůstal tedy ležet tam, kde ho ukrývala?

V roce 1631 se Markéta Saloména během vpádu saských vojsk do Čech vrátila a kromě Náchoda, odkud pobrala, co mohla, se v doprovodu syna zastavila i v Kostelci. Vypráví se, že ve městě vyhledala bývalou komornou Barboru Svobodovou a s ní prošla zámek. V jednom z rohových pokojů se prý zdržela déle než jinde a když vycházeli, synovi pošeptala „Všechno je dosud pohromadě“. Což Barbora nesmlčela, a tak se v zámku začalo hledat.

Teorím o schovaném pokladu v dotyčném pokoji nahrávala freska, na které olivové listy ukazovaly jedním směrem. Ale i když zámecký správce povolal dokonce proutkaře s virguli, nic se nenašlo. Neuspěl ani v roce 1669 jakýsi potulný student, který řeči o pokladu oživil. Poklad se neobjevil ani při barokní přestavbě zámku v 18. století. Jakési rozuzlení nabízí varianta týkající se tvrzi v Tuchorazi, která Smiřickým také patřovala. V létě 1837 k ní údajně dorazil kočár, z něj vystoupili dva cizinci a dali se uvést do věže. Když po pár hodin odjeli, správce našel ve zdi vylomenou díru. Byl snad poklad tam?

Co usoudil Radovan Šimáček

Spisovatel, který mimochodem mívá v Jevanech chatu, se historií zdejšího kraje velmi zabýval a dotkl se jí i v knize *Valdštejnská rapsodie*. Podle ní se všechno odehrálo úplně jinak.

Do hlavní role kapitoly o pokladu Smiřických Šimáček dosadil kosteleckého hejtmana Přecha Svatkovského z Dobrohoště, zvaného Kobyłka, pověstně chamtivého a krutého. V čase, kdy po pokladu dal pátrat tehdejší majitel zámku Karel z Liechtenštejna, hledal pilně i Kobyłka. A uspěl: v táflování jednoho z pokojů objevil prasklinku a za dřevěným obložením skutečně našel hromadu zlatáků, velký zlatý pohár, masivní řetěz a další klenoty. Na to, aby si s tím v cizině dobře žil, měl dost. Jenže jak z Kostelce? Zeměmi nejen zuřila třicetiletá válka, ale v okolí řádili loupežníci usazení na Vojkově, navíc se psal roku 1627 a nenáviděný Kobyłka měl dost důvodů, aby se bál blížícího se selského povstání.

Naložil tedy poklad do sedlových vaků a jen s koněm tiše vyjel z Kostelce směrem na Vyžlovku. Kousek před ní odbočil vpravo do lesa a za tmy dojel k Šemberě, kde stál opuštěný Pačesův mlýn nedávno vydrancovaný vojáky. V něm se před další cestou ukryl. Žel, v tu chvíli ke mlýnu od Vojkova mířilo několik mužů, kteří se hodlali k selskému povstání připojit.

První z nich ovšem ve mlýnici narazil na Kobyłku a když vyděšeně utíkal, odhodil rozsvícenou lucernu, stavení chytlo a Kobyłka v ohni zahynul. Shořel i poklad? Podle Radovana Šimáčka jen část, druhou zmíněni chlapci našli u sedla uvázaného koně. Rozloučili se s povstáním, daleko od domova si zakoupili hospodářství a dobře se měli, aniž by tušili, odkud jejich štěstí pochází.

Pravda, něco z cenností možná Kobyłka stačil odnést do mlýnice, kde se v ohni roztavily. Leží tam dodnes? Měly by, zlato se jen tak v zemi neztratí. Jenže to bychom museli vědět, kde Pačesův mlýn na Šemberě stával...

Marie Homolová 2014

O jevanském sportu trochu jinak

Příští rok to bude už 40 let, co zapisuji historii jevanskému fotbalu. Se zájmem proto ve Zpravodaji sleduji příspěvky Ing. Cibuláka na toto téma – vždyť podkladem jsou mu právě moje kroniky. Přiznám se ale i k určitým rozpakům a pochybnostem okolo autora zmíněných článků: Ing. Cibulák je člověk, kterému ráno řeknete anekdotu a on Vám ji nejpозději druhý den vypráví jako svoji vlastní. Tady však zaslouží pochvalu. Označit foto momentálně nečinných brigádníků slovy „nepracující inteligence“ je naprosto originální. První slovo je realismus hodný Maxima Gorkého, za to to druhé je naprostá nadsázka, připomínající bezuzdné fabulace Kurta Voneguta. Skvělé! Právě jsme absolvovali pomyslnou cestu kolem světa, z Ruska do Ameriky a zpátky za jevanskou hráz, kde Ing. Cibulák na pomezí Voděrad bydlí. Prostě z Čech až na konec světa...

A teď zpátky ke zmíněným brigádníkům. Když zase začali pracovat, vybudovali hřiště, jeho okolí, kabiny, zázemí atd., aniž by měli potřebu se s tím prezentovat či chlubit a hlásit splněný úkol. Je to rozdíl proti dnešku, kdy se uspořádá špacír s dětmi po lese a hned je z toho akce roku.

Abych nezapomněl, fotbalisti bez velkých řečí už asi 30 let pro děti pořádají dětský den. Opakuji: pro děti.

Petr Kameníček

Jevany v písni

Jevany jsou známé tím, že si zahrály v mnoha filmech, občas se tu natáčel nějaký dokument, pár záběrů do seriálu či do televizní reklamy. Naposledy se zde filmový štáb ukázal loni na podzim v Tosce. Jevany jsou obecně odjakživa nakloněny umění a umělcům všech odvětví skýtají oblíbené místo k rekreaci či trvalému pobytu, ale jak se zdá, tak v mnoha případech též inspiraci pro jejich tvorbu, a proto se naše vesnice objevuje i v textech několika písní. Někteří si možná vzpomenou na pořad Ivy Hüttnerové Domáci štěstí, ve kterém v rámci dílu právě o Jevanech zpíval Petr Nárožný oděn v model ze třicátých let swingově laděnou písničku, v níž zpívá o tom, že „má jen jednu vášeň – ty jevanské rybníky“ a dále pak prozpěvuje o tom, že „v Jevanech, ach Jevanech, krásně je už v dubnu“, a že „v těch jevanských rybnících, kapři jsou jak hrom“. Jevany se dostaly též do textu jedné z písní olomouckého písničkáře Jaroslava Hutky, konkrétně v písni Čtyři sloni, kde se zpívá: „Čtvrtý slon je vlastně beran. Vlastně šťovík, vlastně z Jevan. Všechny vily jsou tam jeho, nemyslí však tím nic zlého.“ A v neposlední řadě se Jevany dostaly i do skladeb muzikantů, kteří jsou zde více či méně doma. Kapela Wohnout na albu Cundalla z roku 1999 nahrála píseň pojmenovanou přímo Jevany, kde jméno vesnice, kde bratři Homolové trávili mládí a dodnes jí rádi navštěvují (k místním končinám má kapela vůbec vřelý vztah, klip k písni Svaz českých bohémů se natáčel na Vyžlovce), posloužilo jako rytmický popěvek v refrénu. Ještě dál šel s poctou jeden z nejznámějších jevanských rodáků Lou Fanánek Hagen, který natočil dokonce celé sólové album pojmenované Jevany, s titulní stejnojmennou písní, kde se v refrénu zpívá: „Žijeme na různých koncích rodné vísce, Jevany go home Já stojím na jilu a nad návsí maj písky, Jevany go home.“ a ve slokách se nejeden ze současných obyvatel najde v nějakém z vtipných Fanánkových rýmů a metafor tečně popisujících místní život a obyvatele. Fanánek vzdal na tomto albu též hold oblíbené jevanské lesní osvěžovně a to v písni Chaťák. Mimo texty písní lze na Jevany narazit též v jedné z mile absurdních básniček z knihy Edwarda Leara Velká kniha nesmyslů, kde Antonín Přidal přeložil jeden limerick následovně: „Byl jeden dědoušek od Jevan, chtěl přeplout na huse oceán. Po míli plavby pravil, že rád by zamířil zase do Jevan.“ Nezbyvá než doufat, že i nadále budou Jevany muzikantům inspirací a dočkáme se další písně popisující okolnímu světu specifika života ve vesnici „na dostřel vod Prahy a přece v houštinách, kde žijou zmutovaný obří kanci a na návsí v autobusový zastávce seděj školáci, budoucí ostrý psanci“

Honza Palička

Cvičení s Romčou

Od podzimu bude v tělocvičně OÚ opět probíhat cvičení s Romčou. Zatím není přesně určen den a hodina. Sledujte prosím vývěsku, nebo kontaktujte Hanku Burešovou nebo Romanu Pauchovou tel: 733 682 038.

Hudební lahůdka

V jevanském kině se v červenci uskutečnil koncert našeho souseda, vynikajícího rockového muzikanta pana Veselého a jeho žáků. Bohužel Pí áR nebyla dobrá a tak se této hudební lahůdky účastnilo jen pár lidí. Pan Veselý bude určitě podobný koncert pořádat i v budoucnu, takže se těšme a sledujme vývěsky.

SDH Jevany, si Vás dovoluje pozvat na první akci tohoto druhu v Jevanech

JEVANSKÝ ŽELEZŇÁK 2014

PROGRAM :

- 9:00 Příjezd účastníků
- 9:30 Prezence
- 10:00 Zahájení, start prvního účastníka
- 12:00 Show oddílu M. Machoty TAEKWON-DO
- 14:00 Ukončení, vyhlášení výsledků, předání cen

V PRŮBĚHU SOUTĚŽE, PROBĚHNE UKÁZKA HASIČSKÉ TECHNIKY

DATUM : 20. 9. 2014

MÍSTO : Jevanské parkoviště